

Ανάσες

Θέλω να σου φτιάχνω τον καφέ σου τα πρωινά ...

Κι όταν φεύγεις για τη δουλειά, εγώ να κλέβω δυο τρεις γουλιές, για να μπορώ να νιώθω την ανάσα σου που άφησαν τα στεγνά σου χείλια.

Κι ύστερα να παίρνω ζωή και να χρωματίζω το σπίτι.

Για να μη μου λείπεις, να σου μοιάζει μέχρι να έρθεις ...

Κι ύστερα να ακούσω τα απαλά σου βήματα να ζυγώνουν στην εξώπορτα,

να γυρνάς το κλειδί και να αισθάνομαι πως άνοιξε η πόρτα στον παράδεισο.

Να σ' αντικρίζω κουρασμένη και να σου δίνω πάλι μια γουλιά απ' τον καφέ σου.

Κι έτσι να μπλέκονται οι ανάσες μας και να παίρνεις ζωή κι εσύ από τα χείλια μου.

Να σ' αγκαλιάζω τα μεσημέρια στο κρεβάτι και να φιλάω το πιο πολύτιμο φυλαχτό στον κόσμο ... την καρδιά σου!

Φτιαγμένη από στάλες ονείρου και δάκρυα της βροχής, από ανέμους

που παρασύρουν τα πανιά απ' το καράβι της αγάπης μας ...

Και καθώς χτυπάει η καρδιά σου, να ακούω το πώς παφλάζουν τα κύματα και πέφτουν στο σκαρί μας.

Κι ύστερα γαλήνη, σαν τα απογεύματα που αδημονούσες να δεις το ηλιοβασίλεμα

κρατώντας το τιμόνι, πηγαίνοντας σε άγνωστους προορισμούς,

γιατί απλά δεν σε ένοιαζε, ούτε εμένα, γιατί ήμασταν μαζί.

Χαραγματιές θα αφήναμε στα κύματα όσο προχωρούσαμε,

κι εγώ εκεί να σε κοιτώ, να σε φιλώ, να σ' αγκαλιάζω ...

Ώσπου να νυχτώσει, ώσπου το φεγγάρι να φωτίσει τα γαλανά νερά της καρδιάς σου.

Κι εσύ ν' αφήσεις το τιμόνι, δεν έχει σημασία πού πάμε να φωνάζεις

και να τρέχεις να ανέβεις στο κατάρτι και να μου λες θέλω ν' αγγίξω το φεγγάρι!

Μα να μην το φτάνεις ...

Και να ανεβαίνω κι εγώ στο κατάρτι και να σου λέω, θα το φτάσεις!

Να με κοιτάς γλυκά και με πείσμα να λες, θέλω τώρα! Θέλω τώρα!!

Κι εγώ να σε παίρνω στους ώμους μου για να το φτάσεις ...

Κι ύστερα, πάλι να τρέχεις μέσα στην κάμαρά μας κι από το φινιστρίνι

να γλιστράει το φεγγάρι πάνω στο σώμα σου!

Στα χείλη σου! Στα ματοτσίνωρα σου !!

Κι εγώ στο πλάι σου, να κρατάω ακόμα την καρδιά σου ώσπου ν' αποκοιμηθείς.
Και να ακούω την ανάσα σου, να μυρίζω το σώμα σου
κι εσύ να γίνεσαι σαν το κερί ... Σαν το κερί που λιώνει και αφήνει μελωδίες
και στίχους στο χαρτί μου, από την μεταξένια σου καρδιά ...

Κι όλο να στάζει, να στάζει και να γεμίζει το χαρτί
όπως γεμίζει η ψυχή μου κάθε φορά που με κοιτάς.
Να μην με νοιάζει που ξημερώνει, γιατί ο ήλιος είναι πιο όμορφος
όταν μπλέκεται μέσα στα μακριά σου μαλλιά.
Γιατί ο ήλιος θέλει να αγγίξει πάνω στην πιο όμορφη ύπαρξη στο σύμπαν ...
Σ' ένα κορίτσι που είχε πατέρα τον έρωτα ... και μητέρα την αγάπη ...

Που γεννήθηκε από τη λαχτάρα τους ...
Από την αδυναμία τους ...
Από τους λυγμούς ... δύο καρδιών ενωμένες σε μία!
Ξύπνα καλή μου ... Ο καφές σου είναι έτοιμος!

[Πίσω στη δισκογραφία](#)